

OCHRANNÉ ZNÁMKY, OCHRANA SPOTŘEBITELE A DOMÉNOVÁ JMÉNA NA INTERNETU

H. Kelblová

Došlo: 30. června 2007

Abstract

KELBLOVÁ, H.: *Trademarks, consumer protection and domain names on the Internet*. Acta univ. agric. et silvic. Mendel. Brun., 2007, LV, No. 6, pp. 101–106

The article deals with current problems of the conflict of domain names on the Internet with trade marks in relation to the consumer protection. The aim of the article is to refer to ways and means of protection against of the speculative registration of a domain name. In the Czech legal order these means represent legal regulation of the unfair competition in Commercial Code, regulation of liability for damage together with the Trademarks Act.

domain names, trademarks

Problematika kolize doménových jmen s různými právy na označení je jedním z nejčastěji diskutovaných témat v souvislosti se vznikem internetu. Internetové prezentace samotné a názvy internetových domén nevyjímaje, nepochybně slouží k podpoře prodeje zboží a služeb podnikatele, ke zvýšení jeho image a zároveň slouží i ku prospěchu spotřebitele, který má možnost porovnávat jednotlivé nabídky zboží a služeb, s minimálními náklady a v reálném čase. Internet tak umožňuje soutěžitelé oslovit stále větší počet potenciálních zákazníků – uživatelů internetu a za této situace má doménové jméno, tj. adresa na internetu mimořádný obchodní význam a tudíž i majetkovou hodnotu. Spotřebitel se při hledání nabídky zboží a služeb na internetu se orientuje podle názvu domény a zde je zřejmé, že zneužitím ochranné známky či jiného chráněného označení jiné osoby při tzv. cybersquattingu, může zprostředkovaně dojít i k poškozování zájmů spotřebitelů, zejména k jejich klamání.

Zákaz klamání spotřebitele je obsažen v § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, který stanovuje zákaz uvádění nepravdivých, nedoložených, neú-

plných, nepřesných, nejasných, dvojsmyslných nebo přehnaných údajů o vlastnostech služeb. Je zřejmé, že právě schopnost klamat spotřebitele je vlastností všech doménových jmen, která jsou ve střetu s nějakým právem na označení zejména s ochrannou známkou.

Cílem této práce je zabývat se právní povahou doménových jmen na internetu, jejich vztahem k ochraně spotřebitele, způsobem jejich registrace a analyzovat českou právní úpravu vzhledem k možnosti zneužití doménového jména. Cílem je také upozornit na možné způsoby obrany, obsažené v českém právu, před spekulativní registrací doménového jména. Text je doplněn vybranými judikáty, které ilustrují rozhodovací praxi a aplikační postupy českých i zahraničních soudů nebo rozhodčích orgánů v této oblasti.

Právní povaha doménového jména

Z hlediska zkoumání právní povahy doménových jmen, převažujícím názorem v české literatuře je názor, že doménové jméno není věc ani právo, ale je předmětem práva jako jiná majetková hodnota podle ustanovení § 118 ObčZ.¹ Při úvahách o tom, zda jsou

1 Svoboda, P., Kroft, M., Beran, K. a kol.: Právní a daňové aspekty e-obchodu. Linde Praha a. s. 2001, s. 78; též Telec, I.: Cybersquatting formou neoprávněného útoku na název obce prostřednictvím doménového označení. Časopis pro Právní vědu a praxi 2000, č. 3, s. 320, též Frimmel, M.: Elektronický obchod právní úprava, Prospektrum, Praha 2002

doménová jména novým druhem duševního vlastnictví, novým nehmotným statkem, je prozatím WIPO zdrženlivá a v české literatuře se lze setkat s protichůdnými názory. Někteří autoři² podrobují doménová jména analýze, zdali naplňují obecné znaky duševního vlastnictví, tedy podmínku duševní podstaty, podmínku potenciální ubiquity a naplnění principu teritoriální ochrany. Z nedostatku posledních dvou podmínek vyvozují, že doménová jména nemohou mít povahu práv na označení, tj. nemohou být novým typem duševního vlastnictví. Jiní autoři³ kumulativní naplnění těchto podmínek nepovažují za nezbytné a vyslovují názor, že doménové jméno je novým právem na označení podobně jako například ochranná známka, a tudíž je jen otázkou času, kdy dojde ke kodifikaci doménového jména jako nového nehmotného statku. Naplnění podmínky potenciální ubiquity, tedy té schopnosti nehmotného statku, že může být vnímán a užíván kdykoli a kdekoli současně i následně neomezeným počtem subjektů, není dáno ani u jiných již existujících a akceptovaných nehmotných statků jako je architektonické dílo nebo obchodní firma⁴.

Prozatím není doménové jméno ve většině světových právních úprav, Českou republiku nevyjímaje, definováno a nepožívá ani žádnou zvláštní právní ochranu jako práva duševního vlastnictví. Existenci doménových jmen si vynutila nutnost adresy na internetu označit nejen číselně tzv. IP adresou, ale také slovně, tedy pro běžného uživatele snadněji zapamatovatelným slovním názvem. Tím vznikl systém doménových jmen – celosvětová struktura, která každému počítači přiřazuje kromě IP adresy i doménové jméno. Internetové domény se skládají z více stupňů, přičemž problémy kolize s právy na označení nastávají v oblasti doménových jmen druhého stupně, což je název adresy, který předchází národní nebo generické koncovce jako jsou např. .cz, .sk, .com, .edu a podobně. Ochrana práv na označení, založená na tradičním principu teritoriality, je v internetovém prostoru, který nerespektuje státní hranice oddělující od sebe území národních států, velmi obtížná a to zejména s ohledem na kolizi právních řádů různých států.

Pravidla registrace doménových jmen jsou upravována na základě soft-law, dobrovolně dodržovaných norem, které vznikly z činnosti celosvětových nestátních organizací IANA (Internet Assigned Numbers Authority) a ICANN (Internet Corporation for Assi-

gned Names and Numbers). Organizace ICANN je v současné době autoritou, která řídí systém domén pro jednotlivé oblastní subjekty na všech kontinentech – v Evropě je to RIPE NCC – Réseaux IP Européens – Network Coordination Centre. Národní domény registrují pak jednotliví národní NIC. ICANN vydal Jednotné zásady pro řešení sporů týkajících se doménových jmen (UDRP) pro generické vrcholné domény jako je „.com“, „.net“, „.org“. Spory v těchto doménách rozhoduje podle pravidel UDRP, Arbitrážní a mediační centrum při WIPO se sídlem v Ženevě. Podle článku čl. 4 UDRP tento rozhodčí orgán v případě sporu mezi navrhovatelem majitelem práva na označení a tím, kdo si doménového jména zaregistroval, zkoumá tři otázky:

- zda je doménové jméno stejné nebo zaměnitelné podobně se známkou či označením služeb navrhovatele
- zda ten, kdo si doménové jméno zaregistroval, nemá k tomuto jménu právo či jiné oprávnění
- zda doménové jméno nebylo zaregistrováno a není užíváno v dobré víře.

Kladná odpověď na tyto otázky pak tvoří předpoklad pro nařízení převodu sporného doménového jména.

Dokladem toho, že ne vždy musí mít majitel ochranné známky úspěch, je spor mezi japonskou společností Fuji Photo Film Co. Limited a americkou Fuji Publishing Group LLC. Japonská společnost Fuji napadla v květnu 2000 registraci doménového jména „fuji.com“, které si registroval americký Fuji Publishing Group LLC. Navrhovatel prokázal, že je majitelem ochranných známek FUJI proslulých po celém světě a používá je více než 50 let. Odpůrce argumentoval tím, že navrhovatel těmito známkami označuje fotoaparáty a fotografické potřeby, zatímco on tuto známku používá k označení softwaru a to od roku 1992. Rozhodce zkoumal tři výše uvedené podmínky pro nařízení převodu doménového jména a došel k závěru, že sice ochranné známky navrhovatele a doménové jméno odpůrce jsou zaměnitelné, ale druhý předpoklad naplněn není, protože bylo zjištěno, že sporné označení užívaly současně obě sporné strany od roku 1992, a tudíž zde ani není naplněn předpoklad zlé víry při registraci a užívání doménového jména odpůrcem. Z důvodu nesplnění těchto tří předpokladů byl návrh navrhovatele na nařízení převodu sporného doménového jména zamítnut.

2 Nekola, V.: Je doménové jméno novým druhem duševního vlastnictví? Obchodní právo, 10/2002

3 Svoboda, P., Kroft, M., Beran, K. a kol. Právní a daňové aspekty e-obchodu. Linde Praha a. s., 2001, s. 77, viz 78; nebo též Dobřichovský, T.: Moderní trendy práv k duševnímu vlastnictví v kontextu evropského práva, Linde Praha, a. s., 2004, s. 179

4 Svoboda, P., Kroft, M., Beran, K. a kol.: Právní a daňové aspekty e-obchodu. Linde Praha a. s., 2001, s. 80

Doménová jména přiděluje v České republice soukromá firma CZ.NIC, zájmové sdružení právnických osob. Vztah mezi osobou, která žádá o přidělení doménového jména, a tímto registrátorem je vztahem soukromoprávním. Registrátor nemá žádnou zákonnou povinnost ani odpovědnost zkoumat, zda přidělení žádaného doménového jména je v rozporu s existujícím chráněným označením. Podobně je tomu i u registrátorů v zahraničí, s výjimkou několika států, kde má registrátor národní domény povinnost kontrolovat registrované názvy (např. Švédsko). V českém právním prostředí by pro odpovědnost registrátora za registraci domén kolidujících s jinými chráněnými označeními mohla přicházet v úvahu jediné obecná prevenční povinnost ve smyslu § 415 Občanského zákoníku. Přidělování doménových jmen se řídí podle priority žádosti, podle došlého pořadí. Z těchto důvodů by mělo být starostí žadatele o registraci prozkoumat, zdali jím přihlašované doménové jméno není ve střetu s nějakým již po právu chráněným označením.

Skutečností, že registrace doménových jmen není regulována žádným zákonem, a to ani ve světě, však využívají „sběratelé domén“, firmy i fyzické osoby, kteří si registrují komerčně zajímavé domény za účelem jejich dalšího pozdějšího prodeje. Takoví držitelé k doméně nemají žádný vztah ani ji neužívají, registrují ji pouze za účelem spekulativním. Za registraci zaplatí poměrně zanedbatelný poplatek a pak čekají, až bude doménové jméno shodné s označením obchodní firmy nebo ochranné známky potřebovat jejich skutečný uživatel, např. majitel ochranné známky, a požadují po něm nesrovnatelně vyšší částku než je registrační poplatek. Tento tzv. **domain-grabbing** nebo také nazývaný cybersquatting může splňovat znaky **nekalé soutěže** uvedené v § 44 Obchodního zákoníku, speciálně nekalé zabraňovací soutěže. Jednáním podobného charakteru je tzv. typosquatting, kdy držitel domény si úmyslně zaregistruje jako název domény zkomolenou ochrannou známku či jiné označení někoho jiného, a pak počítá s tím, že se uživatel internetu dopustí překlepu či chyby v pravopisu při vypisování internetové adresy a nevědomky tak navštíví doménu zaregistrovanou držitelem.

Výhodou obecně a široce formulované generální klauzule nekalé soutěže je to, že nabízí řadu možností při použití na spory v oblasti doménových jmen. Spekulativní registrace domén většinou naplní znaky nekalosoutěžního jednání, tj. jde o jednání v hospodářské soutěži, způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům, v rozporu s dobrými mravy. S ohledem na ochranu spotřebitele bude způsobilost přivodit újmu spotřebiteli dána při neopráv-

něné registraci domény vyvolávající záměnu soutěžitelů nebo jejich výrobků či služeb, nekalým ovlivňováním svobody se rozhodnout o nákupu zboží. V souvislosti s doménovými jmény nejčastěji přicházejí v úvahu: klamavá reklama, klamavé označení zboží nebo služeb, vyvolání nebezpečí záměny, parazitování na pověsti, případně méně častěji, spíše než názvem domény samotné, obsahem webové stránky lze uvažovat o naplnění skutkové podstaty zlehčování nebo srovnávací reklamy.

Znaky nekalé soutěže jsou většinou také naplněny obráceným postupem spekulanta, který objeví již registrovanou doménu a zároveň zjistí, že si její majitel nezajistil své právo registrací stejnojmenné ochranné známky. Poté co si takovou známku sám registruje, nabízí ji k převodu majiteli domény, pochopitelně se ziskem. Tento postup se nazývá reverse domain name hijacking.

Nekalosoutěžní jednání lze postihnout podle ustanovení § 53 a následujících Obchodního zákoníku, která upravují právní prostředky ochrany proti nekalé soutěži. Osoby, jejichž práva byla nekalou soutěží porušena nebo ohrožena, mohou se proti rušiteli domáhat, aby se tohoto jednání zdržel a odstranil závadný stav. Dále mohou požadovat přiměřené zadostiučinění, které může být poskytnuto i v penězích, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení. Rovněž je možné přiznat v rozsudku právo uveřejnit rozsudek na náklady účastníka, který ve sporu neuspěl.

Nekalá soutěž je také postižitelná jako trestný čin dle § 149 TrZ, prakticky však se tato možnost postihu uplatňuje jen výjimečně⁵.

Možnost obrany chráněných označení pomocí právní úpravy nekalé soutěže při konfliktu tohoto označení s doménovým jménem tvoří jakousi doplňující funkci k možnostem obrany podle jednotlivých předpisů, které ochraňují práva na označení. Lze konstatovat, že právě v případech sporů o doménová jména se komplementarita právní úpravy nekalé soutěže a právní úpravy jednotlivých práv na označení projevuje nejvíce. Viz níže judikát ve sporu *www.paegas.cz*.

Jako právní prostředek obrany nutno zmínit také obecnou úpravu **odpovědnosti za škodu**, obsaženou v § 420 odst. 1 ObčZ: „každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti“. Této odpovědnosti předchází již výše zmíněná obecná prevenční povinnost, kterou má každý a spočívá v povinnosti předcházet vzniku škod na zdraví, majetku, na přírodě a životním prostředí. Předpoklady odpovědnosti za škodu jsou: protiprávní úkon, vznik škody a příčinná souvislost mezi protiprávním úkonem

5 Hajn, P.: Jak (ne)efektivně regulovat hospodářskou soutěž, [citováno 20. 3. 2007] dostupné na <http://www.ipravnik.cz>

a vzniklou škodou. Poslední obvyklý předpoklad, zavinění, se u občanskoprávní odpovědnosti presumuje. V úvahu přichází též odpovědnost za škodu podle obchodního zákoníku § 373 a následující a samozřejmě nárok na **vydání bezdůvodného obohacení** § 451 a násl. Občanského zákoníku.

Nutno zdůraznit, že žádné právo na označení neposkytuje svému vlastníkovu právo na registraci doménového jména stejného znění. Pouhá registrace domény, která je stejná jako něčí ochranná známka nebo obchodní firma, nezakládá odpovědnost osoby, v jejíž prospěch byla tato registrace provedena a není považována za protiprávní čin. Protiprávním jednáním tato registrace bude tehdy, prokáže-li se na straně žadatele o registraci **zlá víra** a na straně vlastníka práva na označení oprávněný zájem o převod doménového jména.

Za nejčastější případ střetu doménového jména s jiným chráněným označením můžeme označit **oblast ochranných známek**. Platná česká právní úprava, zákon č. č.441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen ZOZ), účinný od 1. 4. 2004, definuje ochrannou známku v § 1 jako jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby.

Střet doménového jména je možný se slovní ochrannou známkou nebo známkou kombinovanou ze slov, písmen a čísel. Podle platného zákona o ochranných známkách si mohou ochrannou známku zaregistrovat podnikatelé i nepodnikatelé, takže okruh případných možných konfliktů je poměrně široký. Podle § 8 zákona o ochranných známkách má vlastník ochranné známky výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Své právo prokazuje vlastník zapsané ochranné známky výpisem z rejstříku, popřípadě osvědčením o zápisu. Vlastník ochranné známky je oprávněn používat spolu s ochrannou známkou značku (R). Zároveň má právo se u příslušného soudu domáhat, aby každému bylo zakázáno užívat jeho ochrannou známku nebo označení s ní zaměnitelné pro stejné nebo podobné výrobky či služby. Byla-li zásahem způsobena škoda, má poškozený právo na její náhradu a v případě nemajetkové újmy, právo na přiměřené zadostiučinění, které může spočívat i v penězích. Z toho vyplývá, že majitel má sice k známce absolutní právo, ale pouze pro ty výrobky nebo služby, pro které je zapsána a jejichž seznam je povinen přiložit k přihlášce ochranné známky u Úřadu průmys-

lového vlastnictví. Označení shodné s registrovanou ochrannou známkou může být využito jinou osobou než majitelem ochranné známky, pokud jím bude označovat jiné výrobky či služby než majitel registrované ochranné známky. Tedy i uživatel doménového jména by za těchto předpokladů mohl legálně doménové jméno užívat. Toto neplatí v případě tzv. všeobecně známé známky (světově proslulé), případně ochranné známky s dobrým jménem, viz § 7 ZOZ. Taková známka je chráněna celosvětově bez toho, aby musela být registrována. Jedná se o známku mimořádně proslulou a široká ochrana jí poskytnutá brání jejímu použití na výrobcích či službách jiného druhu, aby veřejnost nebyla uvedena v omyl o tom, kdo je jejich skutečným producentem. Je zároveň ochranou proti zevšeobecnění známky a ztrátě její rozlišovací způsobilosti.

Problematikou doménových jmen se zabývala i Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) a konstatovala, že doménová jména jsou svojí povahou podobná ochranné známce a použitím domény může dojít k zásahu do práva k ochranné známce nebo může vzniknout nebezpečí záměny. WIPO zdůraznila jednu z funkcí ochranných známek, a to ochranu spotřebitele, pro kterého je ochranná známka signálem určité kvality výrobku.

Judikatura česká

Hlavním kritériem při rozhodování soudů nebo různých arbitrážních orgánů ve sporech mezi doménovým jménem a jiným právem na označení je posouzení, zda žadatel o registraci sporného doménového jména jednal při registraci v dobré víře.

Toto kritérium bylo také určující asi v nejznámějším sporu o doménové jméno v České republice o doménu oskar.cz⁶. Nový operátor Český Mobil na českém telekomunikačním trhu hodlal provozovat mobilní síť s názvem OSKAR a v roce 2001 chtěl zaregistrovat stejnou doménu. Ta však byla již od roku 1997 registrována společností Oskar, s. r. o. z Pardubic, která současně byla i vlastníkem stejnojmenné ochranné známky. Spor skončil v roce 2003 s tím, že žalobce Český Mobil ve sporu neuspěl, jelikož se nepodařilo prokázat, že pardubický majitel sporné domény jednal při registraci ve zlé víře – ochrannou známku i doménu držel dávno před tím, než vzniknul Český Mobil. Mobilní operátor po tomto soudním rozhodnutí doménu odkoupil za částku 10 mil. Kč.

Dalším zajímavým českým soudním rozhodnutím ve věcech doménových jmen bylo rozhodnutí ze dne 12. 4. 2001, Nc 1072/2001-7 o vydání předběžného opatření ve sporu o doménu wwwpaegas.cz.⁷ V tomto

6 dostupné na <http://www.nic.cz/domeny/> [citováno dne 2. 4. 2007]

7 tamtéž

případě soud konstatoval, že ačkoliv mezi žalobcem a žalovaným není přímý soutěžní vztah, neposkytují výrobky a služby ze stejné oblasti, přesto se setkávají v prostředí internetu a tak mezi nimi existuje hospodářská soutěž nepřímou, a tak jsou žalobce i žalovaný soutěžiteli v hospodářské soutěži.

Diskutovaným soudním rozhodnutím bylo rozhodnutí Vrchního soudu v Praze 2 Cm 290/2001-39 ze dne 10. 8. 2004 o doménu ceskapojistovna.cz. Žalobce Česká pojišťovna, a. s. se domáhal převodu této domény na sebe z toho důvodu, že byl dřívějším vlastníkem shodných ochranných známek i obchodní firmy. Ve sporu uspěl a registrátoru CZ.NIC bylo nařízeno převést sporná doménová jména na žalobce. Právě charakter uložených povinností v rozhodnutí byl diskutován jako problematický. Šlo zejména o to, že žalovaným, squatterovi i registrační autoritě CZ.NIC, bylo soudem uloženo nejen zdržet se dalšího jednání spočívajícího v obsazení příslušné domény, ale navíc jim byla uložena i povinnost provést změnu registrace doménového jména ve prospěch žalobce, přestože odůvodněnost tohoto nároku není podložena žádným právním předpisem.⁸ Opačný názor zdůrazňuje, že „prostý odstraňovací a zdržovací závazek ve své standardně interpretované formě (zde povinnost uvolnit registraci) by totiž k odstranění závadného stavu s největší pravděpodobností nevedl“.⁹

Další, poměrně častou, variantou užití doménového jména, které lze považovat za nekalé jednání, je užití domény, které v českém prostředí postihlo společnost Google a její vyhledávací portál. V České republice je totiž doména google.cz zaregistrována ve prospěch společnosti Allstar a to od roku 2000. Neznalí uživatelé, kteří vypíší do internetového prohlížeče tuto adresu, jsou přesměrováni na vyhledávací portál globalsearch.cz patřící této společnosti, který však nedosahuje kvality vyhledávače Google. Z pohledu zkoumaného tématu této práce se jedná nejen o parazitování na pověsti, ale také o klamání spotřebitele, protože běžný uživatel internetu netuší, že se ocitl na úplně jiných stránkách, než zamýšlel. Provozovateli vyhledávače jde zde především o zisky z reklam. Pro společnost Google je neblahou okolností to, že si stejnojmennou ochrannou známku zaregistrovala v České republice až v roce 2005. Případá samozřejmě v úvahu obrana proti zneužití ochranné známky s dobrým jménem, navíc všeobecně známé, které jsou chráněny bez ohledu na registraci.

Judikatura zahraniční

Zahraniční rozhodovací praxe je pochopitelně nepoměrně rozsáhlejší než česká a je pro české státní orgány i pro rozhodce cenným vodítkem v rozhodovací praxi. Dokladem toho, že spekulativní registrace domén se již nevyplácí ani ve státech, které jsou považovány za ráje porušovatelů práv duševního vlastnictví, je rozhodnutí čínského soudu z 20. 6. 2000. Společnost Beijing Cinet si registrovala asi 2 500 domén, převážně shodných s různými ochrannými známkami, např. Ikea, Dupont apod. Společnost Ikea podala žalobu k soudu o ochranu proti nekalé soutěži. Soud konstatoval, že Cinet, vzhledem k množství registrovaných domén, jednal ve zlém víře, za účelem spekulace. Dále konstatoval, že ochranná známka Ikea je v Číně považována za proslulou ve smyslu Pařížské unijní úmluvy a že s ohledem na shodnost žalobcovy ochranné známky a domény žalovaného vzniklo nebezpečí klamání spotřebitelů, kteří pak mohou mít za to, že mezi žalobcem a žalovaným existuje obchodní spojení. Soud nařídil zrušit registraci domény ikea.com.cn. Podobně bylo později rozhodnuto i ohledně domény dupont.com.cn.

Častou praxí spekulantů je registrace doménového jména téměř totožného se známou ochrannou známkou, lišícího se pouze vynechaným písmenem. Francouzská společnost Louis Vuitton Malletier napadla registraci domény „luisvuitton.com“, lišící se vynechaným písmenem „o“ provedenou ve prospěch žadatele o registraci Net-Promotion, Inc. Navrhovatel, majitel mnoha světově proslulých ochranných známek obsahujících prvek Louis Vuitton, v návrhu zdůraznil, že odpůrce mu nabízí převod domény za značnou finanční částku a tedy nejednal při registraci domény v dobré víře. Rozhodce nařídil převod domény, jelikož shledal zaměnitelnost doménového jména a ochranné známky, i přes chybějící písmeno, a shledal i nedostatek dobré víry odpůrce.

Jak již bylo zmíněno, spekulativním jednáním je také tzv. reverse domain name hijacking. Jedná se o případ, kdy si někdo zaregistruje doménové jméno, ale „nepojistí“ si tuto registraci ještě přihlášením ochranné známky stejného znění a někdo jiný toho využije a jeho poměrně již známou doménu si přihlásí jako ochrannou známku. Následně pak požaduje finanční náhradu.

8 Aujezdský, J.: Rozsudek ohledně domény ceskapojistovna.cz. Co je špatně? IT právo, <http://www.itpravo.cz> [citováno dne 14. 4. 2007]

9 Polčák, R.: Nekalosoutěžní agrese na internetu, Právní rozhledy 13/2005, s. 474

Ochranu proti tomuto jednání nabízí zákon o ochranných známkách v § 7 odst. 1 písm. g. Uživatel nezapsaného označení (v našem případě doménového jména) nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky, může podat námitky proti zápisu ochranné známky do rejstříku vedeného ÚPV a to do tří měsíců od zveřejnění přihlášky ochranné známky ve Věstníku ÚPV. Pokud se jedná o již zapsanou ochrannou známku, a tak tomu bude asi ve většině případů, protože běžný uživatel nezapsaného označení asi nebude pravidelným čtenářem Věstníku ÚPV, může takový uživatel domény navrhnout ÚPV prohlášení ochranné známky za neplatnou podle § 32 ZOZ.

Jinou možnou obranou je opět využití právní úpravy nekalé soutěže, konkrétně § 47 písm. b Obchodního

zákoníku, vyvolání nebezpečí záměny. Vyvolání nebezpečí záměny je užití zvláštních označení podniku, výrobků, výkonů, obchodních materiálů podniku, které v zákaznických kruzích platí pro určitý podnik za příznačné (např. i označení obalů, tiskopisů, katalogů, reklamních prostředků). Je zřejmé, že tuto skutkovou podstatu lze vztáhnout i na doménová jména.

ZÁVĚR

Na závěr lze konstatovat, že platný český právní řád většinou obsahuje řešení právních problémů spojených se spekulativní registrací doménových jmen kolidujících s registrovanou ochrannou známkou jiné osoby. Právní možnosti obrany jsou obsaženy zejména v úpravě nekalé soutěže v obchodním zákoníku, v obecné úpravě odpovědnosti za škodu podle obchodního a občanského zákoníku a také v zákoně o ochranných známkách.

SOUHRN

Článek se zabývá problematikou kolize doménových jmen na internetu s ochrannými známkami s ohledem na ochranu spotřebitele. Cílem je upozornit na možné způsoby obrany před spekulativní registrací doménového jména. V českém právním řádu se jedná zejména o úpravu nekalé soutěže v obchodním zákoníku, o obecnou úpravu odpovědnosti za škodu a také o ustanovení zákona o ochranných známkách.

doménová jména, ochranné známky

LITERATURA

- SVOBODA, P., KROFT, M., BERAN, K. a kol.: Právní a daňové aspekty e-obchodu. Linde Praha a. s., 2001, ISBN 80-7201-311-4
- TELEC, I.: Cybersquatting formou neoprávněného útoku na název obce prostřednictvím doménového označení. Časopis pro Právní vědu a praxi, 2000, č. 3, ISSN 1210-9126
- FRIMMEL, M.: Elektronický obchod právní úprava, Prospektrum, Praha 2002, ISBN 80-7175-114-6
- NEKOLA, V.: Je doménové jméno novým druhem duševního vlastnictví? Obchodní právo, 2002, č. 10, ISSN 1210-8278
- DOBŘICHOVSKÝ, T.: Moderní trendy práv k duševnímu vlastnictví v kontextu evropského práva, dohody TRIPS a činnosti WIPO, Linde Praha, a. s., 2004, ISBN 80-7201-467-6
- POLČÁK, R.: Nekalosoutěžní agrese na internetu, Právní rozhledy, 2005, č. 13, ISSN 1210-6410
- HAJN, P.: Jak (ne)efektivně regulovat hospodářskou soutěž, [citováno 20. 3. 2007] dostupné na <http://www.ipravník.cz>
- <http://www.nic.cz/domeny/> [citováno dne 2. 4. 2007]
- AUJEZDSKÝ, J.: Rozsudek ohledně domény ceska-pojistovna.cz. Co je špatně? IT právo, <http://www.itpravo.cz> [citováno dne 14. 4. 2007]

Adresa

JUDr. Hana Kelblová, Ústav práva a humanitních věd, Mendelova zemědělská a lesnická univerzita v Brně, Zemědělská 1, 613 00 Brno, Česká republika, e-mail: kelblova@mendelu.cz